

БЪДНИ ВЕЧЕРЪ —

Ето ти тебе история, — занедоволствува мама. — Обеща да донесеш на Дочка ботушки, и той чака горкият съ голѣмо нетърпение, пъкъ то Коледа вече, а ти нищо не му донесе. Внимавай, не е малък, та да го залъгваме — въ второ отдѣление е!

Тамъ бѣха мама, татко и вуйчо Борисъ.

Вуйчо Борисъ се обади нѣщо, възрази му мама, добави и татко — но не можахъ да разбера, за какво се говорѣше. Усѣщахъ, че все за мене ставаше дума.

— Где е сега Дочко? — попита татко.

— Где ще е? — отвърна недоволна мама. — Отгатакъ е. Пише си ужъ урока. Никакъвъ урокъ, ами се сърди детето.

— Значи, чака още ботушки ха?

— Какъ ще чака? Нали тая сутринъ самъ си му казалъ, че нѣмашъ време да ги работишъ?

— Не е добре, — обади се вуйчо Борисъ, — не е добре да се обещае толкова пжти и да не се изпълни. Бжде-те по-внимателни! Бъдни вечеръ е — въ душата му сега трѣбва да бжде свѣтло, радостно . . .

— Истина, че нѣмамъ време. Работата всѣки день се трупа. Калфи, работ-

ници чукатъ на провала и едва намогватъ. Не че се оплаквамъ. Нека все тъй да върви, само че, ето на . . . на Дочка . . . все обещание остава. . . Ама този пжтъ ще бжде изпълнено. Щомъ минатъ праздниците, и ботушките на Дочка ще бждатъ направени.

— Тогазъ, — настоя мама, — иди се разправяй съ него!

Азъ си пиша урока въ другата стаичка и чувамъ тоя разговоръ. Моятъ идеалъ да имамъ ботушки за праздниците изчезна съсемъ. Страшна мъжа ми е, но какво да строя? Не ми върви на ботушки и туйто!

И като потънахъ въ своитѣ тежки мисли, азъ вече бѣхъ готовъ да се смѣтна пълень нещастникъ. И си казвамъ: — Че какво друго имамъ, та и ботушки да имамъ? Обушата ли сж мои? Дрехитѣ ли сж мои? Фу, дотегна ми да нося все вуйчови палтета — все широки и все съ дълги ржкави! . . . За смѣхъ съмъ вече предъ другаритѣ си . . . Нали ги виждамъ? Облѣчени, накичени, нахранени, минаватъ край мене, като че съмъ сиракъ. Не е животъ това, и туй то! — Тия мисли ме накараха да погледна къмъ кревата